

Skivrecensioner

A Camp

Colonia

WIGPOWDER/UNIVERSAL

Jag älskade A Camps första skiva, med sin spruckna americana. Mark Linkous (Sparklehorse) skapade en spännande och varm ljudbild kring Nina Perssons "sval-varma" stämma. *Colonia* är i mångt och mycket något helt annat. Men lika bra. A Camp är nu en trio – Nina Persson, Nathan Larson och Niclas Frisk. Soundet är storslagen, klassisk pop. Sällan har så många goda melodier samlats på en och samma svensktillade skiva. Och Nina sjunger bättre än någonsin. Bäst: *Chinatown* och duetten med Nicolai Dunger i *Golden teeth and silver medals*.

MAGNUS SUNDELL

Freddie Wadling

The dark flower / Den mörka blomman

CAPITOL/EMI

Sveriges finaste sångare har valt att dela nya skivan i två. En svensk och en engelsk del, där den svenska tycks vara den mer "folkliga", med samarbeten med säkra publikdragarnamn som Peter LeMarc och Anna Ternheim. På den engelska skivan har Wadling själv skrivit musiken och här finns bl a ett över tjugo minuter långt collage med låtfragment och improvisation. Wadling sjunger med Meja, med Magnus Carlsson, med Ellekari Larsson och som sagt med Anna Ternheim (på två spår). Min starka känsla när jag lyssnar är att det är ojämnt. Lysande ibland, oengagerat ibland.

KATARINA JOSEPHSSON

The Innocence Mission

Street map

LAMP/IMPORT

Jag älskar den här trion reservationslöst. Karen Peris änglalika stämma, som försiktigt understöds och lyfts fram av Don Peris gitarr och ibland piano eller tramporgel och Mike Bitts ståbas – det är den enkla (?) formeln för deras himmelska musik. På denna åttaspårs ep får vi provsmaka några låtar från kommande albumet och en del andra nya sånger, varav några är instrumentala. Och de håller precis den höga kvalitet vi vant oss vid.

MAGNUS SUNDELL

Ian Gillan

One eye to Morocco

EDEL/PLAYGROUND

En positiv överraskning. Dagens Deep Purple-plattor är alla habila verk som ändå är några mil bort från, säg, *Machine head* och andra klassiker. Det här står dock upp bra mot lans tidigare soloinsatser. Bara som jämförelse. Sången är riktigt bra. Låtarna håller.

Bandet låter rätt. Inte hårdrock, men lite tyngre, bluesbaserad, rock. Klädsamt. Herr Gillan är långt ifrån uträknad, även om han numer ligger rätt långt från de högsta tonerna i *Child in time*.

ANDERS CARLING

M Ward

Hold time

4AD/PLAYGROUND

Hans senaste projekt, She & Him med Zoëy Deschanel, har inte påverkat hans egen musik nämnvärt, inte heller hans samarbete med Norah Jones. M Ward fortsätter att på egen hand skapa det som någon kallat "front porch music", traditionalistisk, cool, laidback, fotstämpande musik – men med en helt egen infallsvinkel. Allt han rör vid känns gammalt, inslitet och med underbar patina. *Hold time* känns aningen mer modern och lite mer sammanhållen än hans senaste skivor. Nästan sömfritt flyter låtarna fram ur mina högtalare. Jag behöver det här! När han sedan tar Don Gibsons gamla *Oh lonesome me*, skruvar ner tempot rejält och sjunger den som duett med Lucinda Williams ... oj, oj – en av vinterns stora musikstunder.

MAGNUS SUNDELL

Wes Charlton

World on fire

WILDFLOWER/HEMIFRÄN

De är många nu, altcountry-killarna. Likheterna mellan Ryan Adams och denne 24-årige Nashville-bo är många. Men faktum är att han övertygar stort här, med en hel rad starka låtar i centrum. Han kastar sig mellan rockigare nummer och känslösamma ballader med en stor självklarhet. Han har definitivt framtiden för sig.

MAGNUS SUNDELL

All day sucker

Big pretend

INDYS/IMPORT

Bra powerpop om än lite väl mycket efter mallarna. Inte så överraskande, men med mycket starkt material. Inledningen med *The big pretend* och *Life in the passing lane* är magnifik. Omdömet dras ner något av att det känns lite jämntjockt som helhet, men låt det vara en anteckning i marginalen.

ANDERS CARLING

Neal Casal

Roots & wings

FARGO/PLAYGROUND

Neal Casal är gitarrist i Ryan Adams kompband The Cardinals – men det här är också hans åttonde soloalbum. Casal är en ganska traditionell artist i folkpopskolan. *Roots & wings* är inte mer originell än en genomsnittlig motorväg, men ändå ett klart sympatiskt album. Och Casal saknar i stort sett allt som är enerverande med Adams.

RIKARD FLYCKT

BILD: OSCAR GEZELIUS/WARNER

Laleh

Me and Simon

WARNER

"Allt har du lärt dig / Allt kan du lära dig igen" (*Svalorna*)

Alla goda ting är tre och så tycker jag också att Laleh Pourkarim har fått till en riktig fullträff med sitt tredje album. Hon gjorde sina två första i rask följd, men har nu haft några år emellan, då hon bott uppe i Skellefteå och låtit sig inspireras av den norrländska naturen. Hörs särskilt tydligt i Håkan Hellström-doftande *Bjurö Klubb* som talar om vågor som krålar och kaxiga blåvalar som pratar med en ("jag kan ta dig härifrån/från din öde ö").

Hon blandar fortfarande sina olika språk, men har den här gången valt att dela upp skivan, som inleds med en engelskspråkig del och avslutas med låtar på svenska. Emellan dem ligger *Farda*, vacker ballad på farsi. Det känns betydligt mindre spretigt att lyssna på den här skivan än de tidigare.

Dessutom har hon bjudit in fler musiker. *Me and Simon* är full av fina arrangemang med stråkar, flöjter, saxofoner ... ja, till och med hela the London Symphony Orchestra är med på ett spår, *Snö*, och det blir sådär överjordiskt Björk-vackert.

Simon says är den logiska förstasingeln, och typisk radiovänlig Laleh-pop. Själv har jag fastnat för några av låtarna i mitten. *Roses*, bara så vacker, med sin text om att man inte kan hålla fast vid "the roses from before", man måste våga förändring. Låten slutar i en välsaxofon och nästan omärkligt går den över i lika vemodsvackra *The end*, utan att byta tonart. På samma vis flyter Police-inspirerade *Nation* ihop med den korta *History*. De två låtarna talar världspolitik, medan resten av skivan handlar om kärlek, mod och livsglädje. (Oj, nu låter det som om jag talar om Thomas Di Leva.) Laleh skriver fortfarande urstarka låtar, hon sjunger avspänt och fritt och väjer inte för de krokiga vägarna, vare sig i texter eller musikarrangemang. Hon är bättre än nånsin.

Katarina Josephsson

Scott Weiland

Happy in galoshes

NEW WEST/PLAYGROUND

Scott Weiland är knappast sångaren som når ut genom högtalaren och griper tag. Habilt men något opersonligt. Något som går att komma förbi i band som Stone Temple Pilots och Velvet Revolver. Här blir det dock övertydligt. Det funkar emellanåt (den fina *Missing Cleveland*). I övrigt känns det som att Scott behöver STP och VR mer än de behöver honom. Lyssna inte ens på Bowie-covern *Fame!*

ANDERS CARLING

Floodgate

This is we

RUNNING FLOOD/NAXOS

Kompetent poprock med texter om livet ur ett lovsångsperspektiv. Låter det konstigt? Det gör det inte här. Stadiumrock och countrypop samsas sida vid sida. *You* kan säkert bli årets allsångslåt på sommarens kristna festivaler. Dock en lite väl strömlinjeformad produktion som gör att det känns lite för välstadat. I mitt referensbibliotek under kapitlet radiopop dyker namnet Ten Sharp upp.

ANDERS CARLING

Buddy & Julie Miller

Written in chalk

NEW WEST/PLAYGROUND

Sedan ett antal år tillbaka räknar jag inte bara in Buddy och Julie Miller bland mina favoritartister utan också bland mina andliga väglådare. Så på djupet har deras musik berört mig.

Brustenheten, livets skörhet, sprickorna i tillvaron, har varit ett ständigt återkommande tema i Julie Millers låtskrivande och på hennes skivor. Och mitt i allt detta: hopp, förtröstan. Människans ofullkomlighet möter Guds kärlek. Maken Buddys inställning till livet tycks vara densamma som Julies – nåd för alla misslyckanden. Men där Julie är skör är Buddy stabil och kraftfull. Både hans sätt att spela gitarr och att sjunga handlar om att ge järnet, aldrig fega, att satsa och kasta sig ut, tillitsfullt, passionerat, lekfullt. De har en hel rad med starka soloplattor bakom sig.

Deras förra gemensamma skiva, *Buddy & Julie Miller* (2001), kändes kanske mer som ett riktigt gemensamt projekt än *Written in chalk*. Här har Julie skrivit de flesta låtarna, och de sjunger några typiska twang-stompiga låtar ihop, som *Gasoline and matches*. Men de har också inbjudit andra gäster att sjunga ihop med. Så sjunger t ex Buddy med både Regina McCrary och Patty Griffin. Han gör också en fin duett med Robert Plant i *What you gonna do, Leroy* (inspelad under turné med Plant & Krauss, där Buddy ingick i bandet). Även Julie sjunger tillsammans med Patty Griffin, i skivans kanske allra starkaste sång, *Don't say goodbye* – "There's a bottle were God keeps all our tears saved up inside. But it's gonna take a river for all the tears I have cried..."

Vill också gärna lyfta fram Julies jazziga *A long, long time*, med coolt trumpetsolo av Kami Lyle. Buddys avslutande duett med Emmylou Harris i Leon Paynes *The selfishness of Man* är också makalös. Däremellen får vi ytterligare en massa bluesigt vemod, lekfull spelglädje, kärleksfullt skrammel, hjärtslitande soulcountry, lössläppta gitarrsolon och själfyllad sång från Dogtown, paret Millers studio hemma i vardagsrummet i huset i Nashville. Själv brukar jag kalla det där rummet för Hjärtats Tredje Kammare.

Magnus Sundell

Josefine Lindstrand

There will be stars

CAPRICE/CDA

Med valet Josefine Lindstrand som årets Jazz i Sverige-artist tycks juryn fortsätta leta utanför den traditionella jazzmusiken. Även om Lindstrand är jazzutbildad liknar hennes musik mer en personlig och lekfull popmusik med fjäderlätt anslag och säkra arrangemang. För texterna står amerikanska poeten Sara Teasdale som dog 1933, men hennes poesi glittrar under Josefine Lindstrands behandling. Cabaret goes singer-songwriter och möter jazzen på halva vägen. Riktigt fint är det.

KATARINA JOSEPHSSON

Molotov Jive

Songs for the fallen apart

BONNIERAMIGO

I tider där allt digitaliseras vänder Molotov Jive om och gör ett helt analogt album. Bandets skramliga och brittiska

pop etsar sig fast. Mycket tack vare Anton Annersands innerliga röst. Ambitionen att låta som ett påtänt E-Street

Band kan man döma ut som naivt, men Karlstadsynglingarna är kaxiga och skiter nog i vad du tycker. De levererar istället 30 minuter stökig indiepop och gör det med pondus.

ERIK WÄRLEGÅRD

Jean-Simon Maurin Trio & Elin Wrede

Djupa andetag

PROPHONE/NAXOS

Malmöbaserade gruppen med pianisten Maurin i centrum möter sångerskan Elin Wrede och gör soft och lättlyssnad jazz med svenska texter. Det låter så svenskt och Beppe Wolgers-Monica Zetterlund-aktigt. "Kom vi seglar ut med vår båt", liksom, jag får en bra känsla i kroppen när jag lyssnar. Bäst är kanske den enda covern, Van Morrisons *Moondance*, som spelas mycket tillbakalutat, med nerv.

KATARINA JOSEPHSSON

Lay Low

Farewell good night's sleep

NETTWERK/PLAYGROUND

Lovisa Elisabet Sigrúnardóttir föddes i London, mamman var från Island och pappan från Sri Lanka. Hon är uppväxt på Island där hon fortfarande bor.

Under artistnamnet Lay Low gör hon en hybrid av country, neofolk, singer-songwriter och naivistisk pop. Oerhört charmerande. Och hon skriver riktigt bra melodier, det western swing-dof-tande titelspåret är bara ett av många exempel.

MAGNUS SUNDELL

Ralston Bowles

Rally at the Texas Hotel

WILDFLOWER/BAM

Vissa artister bär hjärtat utanpå kroppen. Ralston Bowles är en av dem. Som en korsning mellan T-Bone Burnett, David Hidalgo och Lowell

George intar han ljudrummet med en ruffig värme som är oemotståndlig. Att han både på debutskan och här som första låt lagt in en Mark Heard-cover (då: *What kind of friend*, nu: *Satellite sky*) känns helt naturligt. De har många likheter, och de sjunger om samma brustna värld och samma kärleksfulla Gud. Att Marvin Etzioni producerar och Gurl Murlix spelar gitarr gör inte saken sämre.

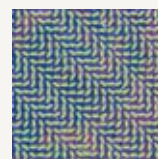
MAGNUS SUNDELL

Animal Collective

Merrifweather Post Pavilion

DOMINO/PLAYGROUND

Baltimorebördiga konstnärerna i Animal Collective fortsätter att experimentera och flumma. Den som letar efter strukturer och sånger som följer vissa

mönster kan sluta leta. Här leks musiken fram likt en musikalisk sandlåda. Animal Collective är mer pop än tidigare och svävar som

vanligt ut i spirituella och drömska ljudlandskap. Det låter som ett Beach Boys som fått fnatt och slängt ut inspelningsteknikern från studion. Som en dröm du inte vill vakna upp ifrån.

ERIK WÄRLEGÅRD

Jesse Harris

Feel

PONDEROSA/BAM

Jesse Harris blev känd för den större publiken som låtskrivare och gitarrist åt Norah Jones, men han var etablerad som musiker och artist redan tidigare. På nya skivan får vi en knippe fina låtar, där rytmen och svänget spelar stor roll, vilket i mina öron får Harris att framstå som en ung Paul Simon. Vilket är precis en så stor komplimang som det verkar.

MAGNUS SUNDELL

Jenn Grant

Echoes

SIX SHOOTER/PLAYGROUND

Ibland blir kanadensiska singer-songwritern Jenn Grant lite för arty för sitt eget bästa. Samtidigt är det en del av det som gör *Echoes* hörvärd – hon väjer för de enklaste vägarna, och det är oftast värt en eloge. Efter några lyssningar upptäcker man att det här är en riktigt fin skiva, med en artist som har något sällsynt: en egen personlighet.

RIKARD FLYCKT

Franz Ferdinand

Tonight

DOMINO/PLAYGROUND

Det tog skottarna fyra år att värka fram sitt tredje album. Trots eller på grund av det känns *Tonight* som ett stort "jaha". Det skramlar på med gott humör och la-la-refränger och känns fortfarande rätt kul två, tre låtar in på skivan. Sedan blir det enerverande, och då är det drygt en halvtimme kvar.

RIKARD FLYCKT

Skivrecensioner

Viarosa

Send for the sea

CARGO/BORDER

Brittiska Viarosa gör en mäktig mix av folkrock, altcountry och mörk, storslagen rock. Tankarna går till band som Walkabouts och Midnight Choir. Med den passionerade sångaren och låtskrivaren Richard Neuberg i spetsen gräver de djupt i existensens mysterier och civilisationens irrvägar. Och genom allt ljuder ropet efter försoning, upprättelse och frihet. "Come meet me were the hope begins, come live out of your chosen skin" (*Harness*).

MAGNUS SUNDELL

Metro Station

Metro Station

COLUMBIA/SONYBMG

Lite tonårspop här. LA-kvartetten Metro Station slog igenom via MySpace, och erbjuder på sitt debutalbum dansant och hyggligt energisk pop med lättilltar som *Seventeen forever*, *Wish we were older* och *Disco*. Här finns inte mycket egen personlighet, allt är gjort förut. Men jag hör kanske inte riktigt till målgruppen ...

RIKARD FLYCKT

Van Morrison

Astral weeks live at the Hollywood Bowl

LISTEN TO THE LION/EMI

När jag var inne på Van Morrisons webbsida i fjol såg jag nyheten om att *Astral weeks* skulle återskapas via en livespelning i Hollywood. Endast i Hollywood och med ett biljettpåskott på alldeles för många 1000 kronor gjorde att mitt intresse svalnade. När jag nu, ett halvår senare, har inspelningen i min hand önskar jag så klart att jag var där. Samtidigt frågar jag mig vad det är för vits att ersätta det fantastiska albumet *Astral weeks* från i slutet av 60-talet med en klart sämre livevariant. Ett verk för samlaren? Visst. Han sjunger ju bättre nu? Absolut inte. Deg? Det har irländarn tillräckligt med. Äh, jag sätter på det riktiga albumet istället.

ERIK WÄRLEGÅRD

Matti Bye

Drömt

ROTOR/DOTSHOP

Matti Bye är känd för att ha gjort ny musik till stumfilmsklassiker, och för musiken till filmer som *Maria Larssons eviga ögonblick*. Här får musiken stå för sig själv och utan ord berätta historien. Till sin hjälp har han producenten Johan Berthling och en mängd musiker från olika musikvärldar, både klassiska musiker och popmänniskor finns med. Jag gillar att Matti Bye drar på, att han staplar sina stora svulstiga arrangemang, lika väl som han försiktigt bygger stämningar. Oops, en kastanjett! Eller en såg! Eller Nicolai Dunger som sjunger "oooh"! Allt finns och jag lyssnar och sveps med.

KATARINA JOSEPHSSON

Jessica Lea Mayfield

With blasphemy so heartfelt

MUNICH/PLAYGROUND

Jessica Lea Mayfield gör det slags ödsliga traditionalistiska folk/country Gillian Welch är mästare på. Om än lite mera ... indie, kanske. Hon låter sina 19 år till trots väldigt erfaren, på gränsen till utlevad. Illusionen funk, det här är riktigt, riktigt bra.

MAGNUS SUNDELL

El Perro Del Mar

Love is not pop

LICKING FINGERS/PLAYGROUND

Det här är Sarah Assbrings tredje skiva, efter tokhyllade *From the valley to the stars* (som gav henne priset för årets popska på P3 Guldgalan nyligen). Där utforskade hon himlen. Nu är hon tillbaka på jorden igen. Det låter soft om hennes musik, hon bygger gärna låtarna på en musikalisk fras som upprepas många gånger och väver vackra stämningar. Det är jättefint och så men kanske lite, jag vet inte, lite ludigt i kanterna? Men *Change of hearts* är en bra låt.

MAGNUS SUNDELL

Fredrik Swahn

Ut i livet

SWAHN RECORDS/BAM

"Melodifestival", tänker jag när jag lyssnar till Fredrik Swahns skiva. Det är så det låter, schlager-rockigt. Bör funka fint i P4:s spelista. Musikal-artisten Fredrik sjunger förstås riktigt bra, och han vill verkligen ge sitt hjärta här. Men det är ett drag av självhjälpsbok ("jag vill se mina barn våga dansa") i hans texter, som något som skulle passa att sälja på en kursgård. Till och med skivfodralet är Svanen-märkt! Inget fel med texter om att vara en bra människa, men poesis och lyftet saknas i texterna och musiken känns låt.

KATARINA JOSEPHSSON

Murray McLauchlan

The best of ... Songs from the street

TRUE NORTH/ROOTSY

Singer-songwritern Murray McLauchlan är en av de riktigt stora i hemlandet Kanada, med 18 album i ryggen. Märkligt nog är han tämligen okänd här. Denna dubbel-cd innehåller 26 utvalda låtar ur hans 40-åriga karriär. Det är bara att buga, McLaughlan visar sig vara en fascinerande bekantskap. De äldre låtarna gillar jag bäst, vilket beror på att arrangemangen vartefter åren går blir mer poppig svulstiga. Men inte ens dessa arr kan dölja att McLaughlan är en stor låtskrivare och artist.

MAGNUS SUNDELL

Jonathan Johansson

En hand i himlen

HYBRIS/BORDER

Jag har alltid varit svag för biografier, för livsberättelserna. För det som sker när en människa blir personlig och lämnar ut sig själv. Litteraturen har så klart en större och viktigare plats att fylla här, men ibland springer man även på skivorna. Som trots sina få antal tecken växer och växer och till slut ter sig som en liten bok.

Precis så är det med Jonathan Johanssons nya album *En hand i himlen*. Jag får den där biografiska känslan när jag lyssnar. Där berättelser fått födas, gro, vissna och slå ut i full blom igen. *En hand i himlen* är ingen berättelse i dur. Vad händer med oss när vi verkligen förstår att vi håller på att sabba den här världen? Vad händer när man inte längre kan göra fel? "Och vad skulle vara rätt om ingenting är fel" (*Efter skimret, efter snön*). Samtidigt så finns det plats för det enkla, för det hoppfulla. "Jag var bara ett barn som sträckte sig ut och rörde vid lågan" (*Säg vad ni vill*).

Att leta likheter med debuten *Ok, ge mig timmarna* är lätt, det finns nämligen inte så många. Om det då lät som en korsning mellan Tomas Andersson Wij och Håkan Hellström är det helt andra referenser nu. Här är det 1980-talet och akter som o.m.d och Tears for Fears. Gitarerna är utbytta mot synthar och inget kunde vara mer rätt. Jonathan har landat i ett uttryck som visserligen är trendkänsligt och väldigt rätt just nu. Men som samtidigt är hans eget. Det blir inte minst tydligt i *Alla vill ha hela världen*, en personlig tolkning av en låt skriven av just Tears for Fears.

Erik Wärlegård

Babian

Fullproppad, listtoppad, livrädd & uppstoppad!

TROGLDYTE/BORDER

Skåningarna i Babian har skapat sig ett namn via fantastiska livespelningar det senaste året. Här, på debutskivan har de lyckats fånga den vilda och frenetiska aprocken. (Som de själva kallar den.) De låter som ett punkigt garagerockband som festat med bob hund ett par tre gånger för mycket. Texterna svänger det snabbt om – från galenskap till allvar, från humor till civilisationskritik. Har du möjligheten att se detta live bör du ta chansen.

ERIK WÄRLEGÅRD

Jeb Loy Nichols

Parish bar

COMPASS/BORDER

Country och disco. Två oförenliga storheter? Inte i Jeps värld. Den stora överraskningen är att det faktiskt funkar. Låten *countrymusicdisco45* är beviset. Här blandas country, disco, jazz, soul och en hel del annat. Roligt! Och definitivt värt pengarna. Skönare åkabilpånattenochlyssnapåmusik-skiva var det längesedan jag hörde.

ANDERS CARLING

Nätrecensioner

BILD: WWW.U2.COM

U2 No line on the horizon

ISLAND/UNIVERSAL

U2 är stora för mig. Ända sedan jag 1983 fick *War* i julklapp. Fascinationen kanske har avtagit något genom åren även om fundamentet alltid funnits där. *War* är t ex fortfarande bandets bästa skiva för mig, även om jag inser att det till stor del är känslomässigt.

Efter ett, enligt mig, rätt hyfsat men inte mer, 2000-tal och singeln *Get on your boots* så var förväntningarna på *No line on the horizon* ganska lågt ställda (inspelningsproblem, producentbyten osv lämnar vi därhän). Döm om min förvåning när jag i stället laddar spelaren med en skiva jag tycker är ett par snäpp bättre än *How to dismantle an atomic bomb*. Ojämn? Visst. Singeln är inte mycket till låt och en del annat kan också lätt viftas undan, men i *Magnificent*, *Moment of surrender*, *White as snow* och *Cedars of Lebanon* har Bono, The Edge, Adam Clayton och Larry Mullen Jr gjort några av sina finaste sånger på länge.

En del annat är bara bra U2-låtar. Det räcker långt. I alla fall för mig.

Anders Carling

Perssons Pack Öster om Heden

CAPITOL/EMI

"Sångare utan orsak borde inte sjunga alls", sjunger Per Persson när han med sitt Pack är tillbaka efter fjorton år. Och det visar sig att han har all orsak att ta ton igen. Hans hälsingebonniga variant av The Pogues och The Clash visar sig på nåt sätt ligga helt rätt i tiden, vilket blir uppenbart inte minst i duetten med Annika Norlin (Säkert!) i *Stenad i Stockholm*. För det går en rak linje från Perssons Pack till band som Säkert! och artister som Håkan Hellström. Magnus Lind och Peppe Lindholm känns igen från det gamla Packet, men i dagens upplaga hittar vi också Niclas Frisk och Love Antell (Florence Valentin) på gitarr och Josef Zackrisson (Hovet) på bas m m. Zackrisson har även producerat. Soundet är varmt, rumligt, och med ett stort utrymme för Magnus Linds underbara dragspel. Den bästa svenska folkrocken kommer fortfarande från Hälsingland.

MAGNUS SUNDELL

Rikard Wolff Tango

KIRKELIG KULTURVERKSTED/BORDER

Rikard Wolff har åkt till Buenos Aires och spelat in ett gäng Carlos Gardel-tangos med argentinska musiker. Det

är klassiker som *La Cumparsita* och *Volver*, framförda med både elegans och känslighet. Jag har aldrig hört Rikard Wolff sjunga bättre – det här är en genre som passar honom perfekt. För svenska översättningarna står Mikael och Maya Wiehe och det är romantik, svartsjuka och påfallande många prostituerade kvinnor på sjaskiga bakgator. Men det speglar väl den tid som Gardel – tidernas störste tangokung – levde i.

KATARINA JOSEPHSSON

Mikael Wiehe

Sånger från en inställd skilsmässa

WARNER

Det här är ett tema-album, som låter oss följa med in i en svart tunnel och ut igen. När Mikael Wiehes hustru en dag ville ha skilsmässa föll hans värld samman. Än mer när han förstod att hon träffat en annan. Tills hustrun en dag står utanför hans dörr och vill försöka igen. Skilsmässan blir inte

av, istället landar paret i något slags försoning och ett försiktigt hopp om att det ska gå att lappa ihop förhållandet. Låtarna är fulla av vrede, av självömkan och sorg och förtvivlan. Det är totalt självtillitlöshet, och jag blir fångad direkt. Starka låtar dessutom.

KATARINA JOSEPHSSON

Steve Forbert

The place and the time

FREEWORLD/BORDER

Att börja med att utnämna nästa Dylan borde knäcka vem som helst. Inte Steve Forbert. Drygt 30 år in i skivkarriären har han alltid haft en trogen skara beundrare även om han aldrig nått de breda lagren av publik. Många har också väntat på att Steve ska få till "den där skivan". Han är inte Dylan, men kanske "den där skivan" är här nu. Starkt och jämnt material rakt över, från *Blackbird tune* till *Blue, clear sky*. Att vara Steve Forbert är inte så dumt det heller.

ANDERS CARLING

Lisa Nilsson

Sambou sambou

COLUMBIA/SONYBMG

Lisa Nilsson fortsätter sitt brasilianska äventyr, den här gången i en mer avskalad version. Med bara två medmusiker, Sebastian Notini på slagverk och João Castilho på gitarr. Hon sjunger mest på portugisiska och gör fina, luftigt svängande versioner av *Madalena*, *Modinha* och medryckande *O samba da minha terra*. Men allra mest faller jag för hennes vackra version av *Moon river*.

KATARINA JOSEPHSSON

Jackie Greene

Giving up the ghost

FREEWORLD/BORDER

Jackie är för mig en ny och mycket trevlig bekantskap. 28 år gammal och album nr fem. Fyllt med americana/pop/rock och en gnutta blues har den här plattan snurrat många varv sedan jag fick den. Grymt stark inledning med *Shaken* och *Animal*. Likaledes stark avslutning med *When you return* och *Ghosts of promised lands*. Mittenpartiet med *Don't let the devil take your mind* är inte så dumt det heller.

ANDERS CARLING

Toni Childs

Keep the faith

FREEWORLD/BORDER

Toni Childs blev känd för sitt stabila låtskrivande och en sträv rockröst under 90-talet, då hon bl a samarbetade med Peter Gabriel. Nu har hon haft ett tioårigt uppehåll (bland annat på grund av sjukdom). Det här är en stark comeback. Toni Childs sjunger med pondus, hon påminner mig en hel del om Joan Osborne, inte minst i låten *I saw God in the supermarket* med ett liknande tema som Osbornes *One of us*. Den rockiga attityden finns även med i några väldigt fina ballader, särskilt avslutande *Because you're beautiful*.

KATARINA JOSEPHSSON

Fever Ray

Fever Ray

RABID/BORDER

Karin Dreijers soloprojekt påminner om The Knife en hel del. Röstförvrängningar och den mörkt ödsliga undertonen som finns i alla låtar. Eller mörk, jag vet inte. Det är bara väldigt mollstämt hela tiden. Men samtidigt starka melodier, en rolig 80-talsfärgad produktion (jag tänker mer än en gång på Cyndi Lauper) och en sångerska med passion och starkt uttryck. Det här vill jag ha i hörlurarna i vår.

KATARINA JOSEPHSSON

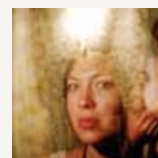
Alela Diane

To be still

FARGO/BORDER

Hon debuterade med den nedtonade, ödsligt vackra *The Pirate's gospel*.

Alela Diane fortsätter här i samma traditionalistiska folkstil, men har utökat

arrangemangen och instrumenteringen något. Vilket bara är till hennes fördel. I centrum står fortfarande hennes klara

stämman, en röst som är som en frisk vindpust över stäppen eller en klar skogstjärn i Appalacherna. Musik att rensa sinnena med.

MAGNUS SUNDELL

Belle

Var tid med särskild nåd

TALKING MUSIC/BAM

Med sin tredje platta har Isabelle Arnfjell lämnat sin country-stig och gjort en lovsångsskiva. Ljudbilden är i och för sig fortfarande jordigt country-pop-pig, med mycket gitarr, mandolin och pedalsteel. Men texterna håller inte riktigt samma klass som musiken. De är fina och innerliga, men känns svåra att skilja från varandra. Det kanske måste vara så i lovsångs-genren? En låt som sticker ut är Belles duett med sin mormor i deras gemensamt skrivna *Född på nytt*. Lite yxig, men glad och urcharmig låt.

KATARINA JOSEPHSSON

Nätrecensioner

Colin Blunstone

The ghost of you and me

REDHOUSE/BAM

Yes! Sjunga kan han än den gamle Zombiessångaren. Inledningsvis mer västkustpop än Odyssey & Oracle. De fyra första låtarna har namn som Bryan Adams, Bernie Taupin, Tim Moore och Richard Page påtät ihop. Helt ok, men trist. På låt fem till tio börjar det dock bli intressant. Egna kompositioner där Colin sjunger till stråkkvartett. *Love left a long time ago* och *The sun will rise again* är riktigt fina.

ANDERS CARLING

Dropkick

Patchwork

SOUND ASLEEP/BORDER

Skotska Dropkick gör en mjuk och fin americana, som inte gör någon upprörd. Med en knippe välskrivna låtar smyger de sig på mig och bäddar försiktigt in mig i sin värme. En försiktighet som ibland lämnas därhän för ett spretigt gitarrsolo. Vilket bara gör mig ännu mera intresserad. En skiva som inte kommer att förändra världen, men som skänker en stunds omtanke och tröst. Inte illa.

MAGNUS SUNDELL

Joe Cassidy and the West End Sound

The 47th problem

INDYS/HEMIFRÅN

Singer-songwriter pop/rock med en New York-twist. Alltså lika delar Bob Dylan och Lou Reed i mixen. Bra, men når inte riktigt ända fram. Lite väl anonymt låtmässigt och då hade det behövts något mer att hänga upp det på. En bit kvar till Dylans texter och Reed är mycket bättre på att fånga New York så där finns inte hooken heller. Intentionerna finns där och när pusselbitarna faller på plats kan det här bli riktigt intressant.

ANDERS CARLING

The Zoo

We can't wait

MANHOVER/UNIVERSAL

Stockholmarna i The Zoo säger sig inte ha några som helst ambitioner att skapa något nytt eller att bli kritikers kelgrisar. De vill bara göra folk glada med sina enkla och melodiska poppunk-dängor. Glad? Jag blir förbanad. Över alla melodier de knyckt. Över låttitlar som *Times are changing*, *Beautiful day* och *In the backseat of your car*. Det finns inget här som gör mig glad. Och inget som inte gjorts förut. Det är vad jag kallar tråkigt.

ERIK WÄRLEGÅRD

Thus: Owls

Cardiac Malformations

HOOB/BORDER

Sångaren och låtskrivaren Erika Alexandersson har många järn i elden. När hon inte skriver låtar och sjunger i det experimentella indiebandet Thus: Owls spelar hon i duon Josef och Erika och det elektroniska bandet The Moth. Här handlar det om en charmant indie som svänger åt både höger och vänster. Jazzigt, konstnärligt och väldigt eget.

Erikas röst är innerlig och tillsammans med Lykke Li och Anna Ternheim vandrar de i Stina Nordenstams fotspår.

ERIK WÄRLEGÅRD

Phosphorescent

To Willie

DEAD OCEANS/BORDER

Bakom det konstiga artistnamnet döljer sig singer-songwritern Matthew Houck, som tidigare blivit hyllad för sin egensinniga lo-fi/altcountry. *To Willie* består enbart av covers av låtar ur Willie Nelsons stora katalog. Houcks tolkningar nockar mig. Låtarna är valda med omsorg och erbjuder en utsökt kombination. Phosphorescent ligger precis lagom nära och lagom långt ifrån Nelson för att göra projektet intressant. Arren ligger nära Willies egna, men är ändå aningen mer "alt" och "indie", Houcks röst har samma veka sårbarhet som Willies, men ligger närmare sångare som Will Oldham. Jag är helt såld.

MAGNUS SUNDELL

Arvo Pärt

In principio

ECM/NAXOS

In principio betyder "i begynnelsen" och är också inledningsorden i Johannesevangeliet: "I begynnelsen var Ordet." På den här skivan hörs flera nya kompositioner av Arvo Pärt, spelade av Estonian National Symphony Orchestra, Tallinn Chamber Orchestra och för körsången står Estonian Philharmonic Chamber Choir.

Dirigent är Tõnu Kaljuste. I första ackorden av *In principio* känner man igen Pärts "tintinnabuli"-stil, kören sjunger en upprepad a-molltreklang. Men mot detta hörs snabba stråkar och dramatiskt bleckblås. Det är ett spännande stycke, med spår av Beethoven och Mozart. Jag tycker även mycket om fina körstycket *Da pacem domine* och avslutande *Für Lennart in memoriam*. Det sistnämnda stycket spelas vackert av sorgesamma stråkar. Det är ju begravningsmusik, men med flera minuter i skimrande dur. Arvo Pärt gör fortfarande den vackraste musik jag vet, och nästan den mest hoppfulla också.

KATARINA JOSEPHSSON

Young Dubliners

Saints and sinners

429/ BORDER

De rutinerade amerikanarna i The Young Dubliners är aktuella med sitt sjunde album och som bandnamnet antyder handlar det om irländsk folkrock. Jag är svag för det irländska anslaget och har alltid tyckt bra om band som The Pogues och Levellers. *Saints and sinners* är ett bra album och de samhällsengagerade texterna är det som gör störst intryck på mig. Och refrängen på *Buy you a life* förstås.

ERIK WÄRLEGÅRD

BILD: SOFIAKARLSSON.COM

Sofia Karlsson

Söder om kärleken

SALLYVIOLAMUSIC/PLAYGROUND

"Det sjunger i hjärtat när jag ropar ditt namn"
(Visa från *Kåkrinken*)

"Ingen kommer ihåg en fegis", var mottot för Sofia Karlsson med band inför nya skivan. Här lämnar hon sitt vis-tolkande (hon fick ju sitt genombrott genom sina Dan Andersson-tolkningar) och vågar göra eget material. Och hon gör det med stark glädje, luftigt sväng och mycket bluegrass. Mycket av bluegrass-känslan bidrar förstås hennes medmusikanter från Nashville, Stuart Duncan och Mike Marshall med. Fiolspelaren Stuart Duncan har samarbetat med Dolly Parton och Alison Krauss och tar rejäl plats i de spår där han medverkar, vilket ger en fin kontrast och lite bluesig tyngd åt låtar som *Blåsut*.

Sofia sjunger i ett ljusare röstläge här än på sina första skivor. Det låter luftigt och lätt om hennes röst och hennes texter talar om känslor och att våga sig vidare. Hon använder många på ett sätt slitna klyschor (mycket från naturen), men det gör inget alls. För att hon menar varje ord och jag tror henne. Avslutande *Alltid dig nära* säger i refrängen:

"Låt mig alltid få leva nära
Nära ditt hjärta och nära din famn
Vår längtan den ska bära oss
Över de svåraste haven i land
Kom låt oss vandra ut
I den kärlek som aldrig tar slut"

Vackraste kärleksvisan jag hört på mycket länge och just här känner jag att hon förvaltar sitt svenska vis-arv, från Dan Andersson och Evert Taube, bättre än någon annan.

Katarina Josephsson

Clem Snide
Hungry bird
FREEWORLD/BORDER

Eef Barzelay
Lose big
FREEWORLD/BORDER

Eef Barzelay är en sanslöst begåvad låtskrivare. Som frontman i bandet Clem Snide har han levererat den ena smarta popmelodin efter den andra med lika poetiska som intelligenta och humoristiska texter. Utgångspunkten i hans ofta vemodiga betraktelser har alltid legat ett snäpp djupare än de vanliga i altcountry/indie-genren. Referenserna är ofta oväntade och metaforerna knäppa men väldigt pregnanta. Och det handlar inte om de vanliga personliga "bekännelse"-sångerna, det mesta bygger på berättelser, verkliga och påhittade, där han tar olika roller. Hans samtidsblick är skarp, men rösten förlåtande.

Ofta blir det väldigt existentiellt. Ibland liksom i förbifarten. Som andligt intresserad sekulariserad jude är det kanske inte så konstigt att texterna är fulla av religiösa referenser.

Clem Snide splittrades 2006 innan den inpelade skivan *Hungry bird* kommit ut. Eef Barzelay hann spela in två soloskivor innan han nu återförenat bandet och släpper skivan. Och *Hungry bird* visar sig bjuda på mycket fint, om än inte riktigt i klass med *End of love* (2005) som i mina öron är bandets allra bästa skiva. Här finns gripande historier som *Born a man*, om skönhetsdrottningen som ryktas vara född som man, en suggestiv allsångsbön för icketroende, *Pray*, och melodistarka indiepoplåtar som *Me no*.

Eef Barzelays andra soloplatå *Lose big* släpptes förra året i USA men släpps först nu här. Första soloskivan *Bitter honey* (2006) var lågmält akustisk och vacker men lite ofokuserad. *Lose big* är en sammanhållen, fokuserad, melodisk och ofta ganska rakt-på gitarrpoppig historia, som borde kunna ge tillbaka honom status hos de indiefans som tyckt att han blivit för "gubbig" eller "country" på senare år.

Men alla vi som lärt känna Barzelay genom hans musik känner igen oss och väldigt hemma. Låtmaterialet är starkt, även om de galna infallen är nedtonade så finns den textmässiga briljansen här. *Apocalyptic friend* är en vacker och ödesmättad låt, där hans funderingar kring religiös ödestro och undergångsstämningar får ett kongenialt utlopp.

Redan från det han i inledande *Could be worse* till taggig elgitarr deklarerar att "I can't find comfort in that it could be worse" är jag fast. Titellåten *Lose big* är en sån där skenbart enkel låt som Eef Barzelay ständigt spottar ut sig, som visar sig växa till ett soundtrack för dagar i sträck.

I grunden handlar det förutom låtarna mycket om rösten. Den lite spruckna, varma och vemodiga rösten utstrålar något som bäst kan beskrivas som empati. Vilket vi väl alla hungrar efter.

Magnus Sundell

